# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 11ης Οκτωβρίου 2001 [1]

## I — Εισαγωγή

1. Σε συνέχεια της υποθέσεως C-333/99 που αφορούσε τις αλιευτικές περιόδους 1988 και 1990 [2], η παρούσα διαδικασία λόγω παραβιάσεως της Συνθήκης στρέφεται κατά της συμπεριφοράς των γαλλικών αρχών σχετικά με τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιευμάτων για τις περιόδους 1991 έως 1994 (υπόθεση C-418/00) καθώς και 1995 και 1996 (υπόθεση C-419/00). Η Επιτροπή προβάλλει κατά κύριο λόγο την αιτίαση ότι οι γαλλικές αρχές δεν απαγόρευσαν έγκαιρα και αποτελεσματικά τις αλιευτικές δραστηριότητες όταν εξαντλήθηκαν οι ποσοστώσεις, με αποτέλεσμα να υπάρξει υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιευμάτων κατά τα έτη αυτά.

2. Με διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 2001, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-418/00 και C-419/00 προς διευκόλυνση της έγγραφης διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 43 του Κανονισμού Διαδικασίας.

3. Λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως του Δικαστηρίου που εκδόθηκε στην υπόθεση C-333/99 η παρούσα εξέταση θα επικεντρωθεί στο κατά πόσο οι προβαλλόμενες από την Επιτροπή παραβιάσεις του κοινοτικού δικαίου ήταν πειστικές και κατά πόσον είναι σημαντική η τροποποίηση της κοινοτικής νομοθεσίας που αφορά τις αλιευτικές περιόδους 1995 και 1996.

## II — Το νομοθετικό πλαίσιο

4. Η κοινοτική ρύθμιση για τη διατήρηση και διαχείριση των αλιευτικών πόρων προκύπτει από περισσότερους κανονισμούς. Έχει, στο σύνολό της ως σκοπό να διασφαλίσει την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες [3].

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — Απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-1025).

3 — Βλ. άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1). Βλ. επίσης άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1), που αντικατέστησε τον προαναφερθέντα κανονισμό από 1ης Ιανουαρίου 1993.

5. Για την επίτευξη των σκοπών αυτών λαμβάνονται μέτρα διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων και μέτρα ελέγχου [4].

6. Στα τελευταία αυτά μέτρα περιλαμβάνονται και η επιθεώρηση των αλιευτικών σκαφών και ο έλεγχος των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Τούτο προβλέπεται από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 [5].

7. Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«2. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί. [...]»

8. Από την 1η Ιανουαρίου 1993, ο κανονισμός 170/83 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 3760/92 [6]. Το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού περιέχει μια προφανώς ανάλογη υποχρέωση:

«Τα κράτη μέλη ενημερώνουν ετησίως την Επιτροπή για τα κριτήρια που θέσπισαν σχετικά με την κατανομή, καθώς και για τους λεπτομερείς κανόνες σχετικά με τη χρήση των διαθέσιμων αλιευτικών δυνατοτήτων που τους χορηγήθηκαν, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο και την κοινή αλιευτική πολιτική.»

9. Ο τίτλος Ι του κανονισμού 2241/87 [7] είναι «Επιθεώρηση και έλεγχος των αλιευτικών σκαφών και των δραστηριοτήτων τους». Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει, προς συγκεκριμενοποίηση της υποχρεώσεως που απορρέει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, τα εξής:

«Για να εξασφαλιστεί η τήρηση κάθε ισχύουσας ρύθμισης σχετικά με τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως οι δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.»

4 — Βλ. άρθρο 2 του κανονισμού 170/83 και άρθρο 4 του κανονισμού 3760/92.

5 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1).

6 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3.

7 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 5.

10. Το άρθρο 2 του κανονισμού 2241/87 προβλέπει:

«Επιθεώρηση και έλεγχος των αλιευτικών σκαφών και των δραστηριοτήτων τους», ορίζει τα εξής:

«1. Η επιθεώρηση και ο έλεγχος που αναφέρονται στο άρθρο 1 πραγματοποιούνται, από κάθε κράτος μέλος και για λογαριασμό του, από υπηρεσία επιθεώρησης που ορίζει αυτό το κράτος μέλος.

«1. Για να εξασφαλιστεί η τήρηση όλων των κανόνων που ισχύουν και αφορούν τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος παρακολουθεί, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την αλιευτική δραστηριότητα και τις συναφείς δραστηριότητες. Τα κράτη μέλη επιθεωρούν τα αλιευτικά σκάφη και ερευνούν όλες τις δραστηριότητες, προς εξακρίβωση της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων εκφόρτωσης, πώλησης, μεταφοράς και αποθήκευσης ψαριών και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

Κατά την εκτέλεση του έργου που τους ανατίθεται, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την τήρηση των διατάξεων και των μέτρων που αναφέρονται στο άρθρο 1. Επιπλέον, ενεργούν έτσι ώστε να αποφεύγεται κάθε αδικαιολόγητη ανάμειξη στις κανονικές αλιευτικές δραστηριότητες. [...]

2. Τα πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για τα αλιευτικά σκάφη που επιθεωρούνται προσφέρουν τη συνεργασία τους, διευκολύνοντας την επιθεώρηση που πραγματοποιείται σύμφωνα με την παράγραφο 1.»

2. Στα αλιευτικά σκάφη που επιτρέπεται να ασκούν αλιευτικές δραστηριότητες, φέρουν τη σημαία τρίτης χώρας και πλέουν στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία ενός κράτους μέλους, εφαρμόζεται σύστημα κοινοποίησης των κινήσεων και των επί του σκάφους αλιευμάτων.

Τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή τα μέτρα που λαμβάνουν για να εξασφαλίζουν την τήρηση των διαδικασιών αυτών.

11. Από την 1η Ιανουαρίου 1994, ο κανονισμός 2241/87 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 2847/93 [8]. Το άρθρο 2 του τίτλου I

3. Κάθε κράτος μέλος παρακολουθεί, εκτός της κοινοτικής αλιευτικής ζώνης, τις δρα-

8 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής (ΕΕ L 261, σ. 1).

στηριότητες των σκαφών του στις περιπτώσεις που η παρακολούθηση αυτή απαιτείται για να εξασφαλιστεί η συμμόρφωση προς τους κοινοτικούς κανόνες που ισχύουν στα ύδατα αυτά.

4. Για να εξασφαλιστεί η κατά το δυνατόν αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη επιθεώρηση, τα κράτη μέλη συντονίζουν τις ελεγκτικές δραστηριότητές τους. Για το σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη μπορούν να καταρτίζουν κοινά προγράμματα επιθεώρησης που να τους επιτρέπουν να επιθεωρούν τα κοινοτικά αλιευτικά σκάφη στα ύδατα τα οποία αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν μέτρα που επιτρέπουν στις αρμόδιες αρχές τους και την Επιτροπή να αλληλοενημερώνονται τακτικά για την κτηθείσα πείρα.»

12. Η διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων ρυθμίζεται από τις διατάξεις του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87 και αντιστοίχως του άρθρου 21 του κανονισμού 2847/93. Οι δύο πρώτες παράγραφοι του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87, που περιλαμβάνεται στον τίτλο III, ο οποίος φέρει τον τίτλο «Απαγόρευση αλιευτικών δραστηριοτήτων», ορίζουν τα εξής:

«1. Όλα τα αλιεύματα αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος, υπολογίζονται ανεξάρτητα από τον τόπο εκφόρτωσης, στην ποσόστωση του κράτους μέλους αυτού για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων.

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσόστωσης και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό, θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που έχει χορηγηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη.»

13. Οι δύο πρώτες παράγραφοι του άρθρου 21 του κανονισμού 2847/93, που περιλαμβάνεται στον τίτλο IV, ο οποίος φέρει τον τίτλο «Ρύθμιση και διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων», έχουν ως εξής:

«1. Όλα τα αλιεύματα από απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων που υπόκεινται σε ποσόστωση και τα οποία αλιεύτηκαν από κοινοτικά αλιευτικά σκάφη καταλογίζονται στην ποσόστωση που ισχύει για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων για το κράτος μέλος της σημαίας, ανεξαρτήτως του τόπου εκφορτώσεως.

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία από την οποία θεωρείται ότι τα αλι-

εύματα που αλίευσαν, από απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων που υπόκειται σε ποσόστωση, τα αλιευτικά σκάφη τα οποία φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό το κράτος μέλος έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που τους έχει παραχωρηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Από την ημερομηνία αυτή, το οικείο κράτος μέλος απαγορεύει προσωρινά στα εν λόγω σκάφη την αλιεία από το συγκεκριμένο απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση ψαριών τα οποία αλιεύονται μετά την εν λόγω ημερομηνία και καθορίζει προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι οριστικές δηλώσεις των αλιευμάτων. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα λοιπά κράτη μέλη.»

14. Τέλος, οι υποχρεώσεις των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών όσον αφορά τις ποινικές και διοικητικές κυρώσεις, προβλέπονται από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και αντιστοίχως από τη διάταξη του άρθρου 31 του κανονισμού 2847/93 που αντικατέστησε την προηγούμενη.

15. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 έχει ως εξής:

«2. Εάν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπεύθυνου.»

16. Το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93 ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της κίνησης διοικητικών ή δικαστικών διαδικασιών σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, κατά των υπευθύνων φυσικών ή νομικών προσώπων όταν αποδεικνύεται, ιδίως ύστερα από παρακολούθηση ή επιθεώρηση που διενεργούνται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, ότι δεν τηρούνται οι κανόνες της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

2. Οι διαδικασίες που κινούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1 πρέπει να είναι ικανές, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, να στερήσουν όντως τους υπεύθυνους από τα οικονομικά οφέλη της παράβασης ή να παράγουν αποτελέσματα ανάλογα με τη σοβαρότητα των παραβάσεων αυτών, ούτως ώστε να αποτρέψουν πράγματι περαιτέρω παραβάσεις του ίδιου είδους.

3. Οι κυρώσεις που απορρέουν από τις διαδικασίες που αναφέρονται στην παράγραφο 2 μπορούν να περιλαμβάνουν, ανάλογα με τη σοβαρότητα της παράβασης:

— πρόστιμα,

— κατάσχεση των απαγορευμένων αλιευτικών εργαλείων και αλιευμάτων,

— συντηρητική κατάσχεση του σκάφους,

— προσωρινή ακινητοποίηση του σκάφους,

— αναστολή της άδειας,

— αφαίρεση της άδειας.

4. [...]»

## III — Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

17. Η Επιτροπή κίνησε δύο χωριστές διαδικασίες λόγω παραβάσεως κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας σχετικά με τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1994 καθώς και 1995 και 1996.

### A — *Οι περίοδοι αλιείας 1991 έως 1994*

18. Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1996 η Επιτροπή επέστησε την προσοχή των γαλλικών αρχών στο γεγονός ότι υπήρξε υπεραλίευση όσον αφορά τα αλιευτικά αποθέματα που παραχωρήθηκαν στη Γαλλική Δημοκρατία για τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1994. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι γαλλικές αρχές παρέβησαν τις υποχρεώσεις τους ελέγχου και τις κάλεσε να προσκομίσουν τα σχετικά με τα αλιεύματα και τις εκφορτώσεις στοιχεία, με βάση τα οποία αποφάσισαν την προσωρινή διακοπή της αλιείας, καθώς και όλα τα χρήσιμα στοιχεία σχετικά με τις ενέργειες κατά των υπευθύνων για τις υπερβάσεις των ποσοστώσεων (στο εξής: υπευθύνους).

19. Με έγγραφο της 16ης Απριλίου 1996, οι γαλλικές αρχές παραδέχθηκαν ότι υπήρξε υπεραλίευση σχετικά με τα οικεία αποθέματα. Τόνισαν επίσης ότι δεν κατέστη δυνατόν να βρεθούν οι σχετικές εκθέσεις βάσει των οποίων ασκήθηκαν οι διώξεις κατά των υπευθύνων.

20. Με έγγραφο οχλήσεως της 27ης Μαρτίου 1998, η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη, κατά την άποψη της Επιτροπής, τις υποχρεώσεις που υπέχει σχετικά με τη διαχείριση και τον έλεγχο των αλιευτικών ποσοστώσεων, ιδίως διότι δεν απαγόρευσε εγκαίρως την αλιεία, όταν τα αλιεύματα που πραγματοποιήθηκαν από σκάφη φέροντα τη γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια θεωρήθηκε ότι εξάντλησαν ορισμένες ποσοστώσεις, η Επιτροπή κάλεσε τη γαλλική Δημοκρατία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Επιπλέον, αφού επισήμανε ότι δεν έλαβε ικανοποιητικές πληροφορίες σχετικά με τις κυρώσεις που επέβαλαν οι γαλλικές αρχές, κατέληξε, με το ίδιο έγγραφο, ότι αυτές δεν κίνησαν τις διαδικασίες που επιβάλλουν τα άρθρα 2 και 31 του κανονισμού 2847/93.

21. Με την από 7 Αυγούστου 1998 απάντησή τους, οι γαλλικές αρχές αμφισβήτησαν τις προβαλλόμενες παραβάσεις, ισχυριζόμενες ότι έλαβαν όλα τα απαραίτητα μέτρα, αμέσως μόλις προέκυψε, από τις διαθέσιμες σχετικά με την αλιεία στατιστικές, ότι μία ποσόστωση αλιευμάτων είχε εξαντληθεί ή επέκειτο η εξάντλησή της.

22. Δεδομένου ότι η επιστολή αυτή δεν διέλυσε, κατά την άποψη της Επιτροπής, τις υπόνοιες παραβιάσεως της Συνθήκης, η Επιτροπή απηύθυνε στη Γαλλική Δημοκρατία, με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 1999, αιτιολογημένη γνώμη. Με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1999 η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αμφισβήτησε τις υπερβάσεις των ποσοστώσεων αλιευμάτων που διαπίστωσε η Επιτροπή και παραδέχθηκε ότι η κατά το χρόνο εκείνο ισχύουσα εθνική νομοθεσία δεν της επέτρεπε την έγκαιρη απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, τόνισε όμως ότι από το 1998 εκδόθηκαν, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, υπουργικές αποφάσεις για την προσωρινή απαγόρευση της αλιείας. Όσον αφορά την αιτίαση περί μη κινήσεως ποινικών ή διοικητικών διαδικασιών κατά των υπευθύνων, οι γαλλικές αρχές δήλωσαν ότι επέλεξαν ένα συλλογικό σύστημα διαχειρίσεως των ποσοστώσεων, που έθιγε από οικονομική και διοικητική άποψη τις οργανώσεις των παραγωγών που ευθύνονταν για την υπεραλίευση.

B — *Οι περίοδοι αλιείας 1995 και 1996*

23. Με έγγραφα της 3ης Φεβρουαρίου και της 11ης Νοεμβρίου 1997, η Επιτροπή επισήμανε στη Γαλλική Κυβέρνηση ότι σημειώθηκε υπέρβαση των γαλλικών ποσοστώσεων αλιευμάτων για τις περιόδους 1995 και 1996 για διάφορα αλιευτικά αποθέματα, χωρίς να διαταχθεί προσωρινή απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων στον κατάλληλο χρόνο. Κάλεσε τις γαλλικές αρχές να της κοινοποιήσουν τα σχετικά με τις ποσότητες αλιευμάτων και τις εκφορτώσεις στοιχεία, στα οποία στηρίχθηκε η απόφασή τους για προσωρινή απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και περαιτέρω στοιχεία σχετικά με ποινικές ή διοικητικές διαδικασίες που κινήθηκαν ενδεχομένως κατά των υπευθύνων.

24. Με έγγραφα της 3ης Απριλίου 1997 και της 26ης Ιανουαρίου 1998, οι γαλλικές αρχές επισήμαναν σφάλματα στα αριθμητικά στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή και γνωστοποίησαν ότι δεν κατόρθωσαν να ανεύρουν τις εκθέσεις βάσει των οποίων κινήθηκαν οι ποινικές ή διοικητικές διαδι-

κασίες. Περαιτέρω, υποστήριξαν ότι οι υπουργικές αποφάσεις για την προσωρινή απαγόρευση της αλιείας εκδόθηκαν μόλις προέκυψε από τις στατιστικές ότι η εκάστοτε ποσόστωση αλιευμάτων εξαντλήθηκε.

25. Δεδομένου ότι τα προαναφερθέντα μέτρα δεν μπορούσαν, κατά την άποψη της Επιτροπής, να εμποδίσουν την υπεραλίευση κατά τα έτη 1995 και 1996, η Επιτροπή απηύθυνε στις 4 Μαρτίου 1999 έγγραφο οχλήσεως στη Γαλλική Δημοκρατία. Οι πίνακες που συνέταξε η Επιτροπή περιελάμβαναν υπεραλίευση για ένδεκα αποθέματα κατά τα έτη 1995 και 1996. Η Επιτροπή υπογράμμισε επίσης ότι οι γαλλικές αρχές παρέβησαν τις υποχρεώσεις που υπέχουν σχετικά με τον έλεγχο της διαχειρίσεως των αποθεμάτων, ιδίως λόγω του ότι δεν απαγόρευσαν προσωρινά τις αλιευτικές δραστηριότητες μόλις θεωρήθηκε ότι τα αλιεύματα των σκαφών που φέρουν τη γαλλική σημαία εξάντλησαν τις αντίστοιχες ποσοστώσεις και λόγω του ότι δεν κίνησαν ποινικές ή διοικητικές διαδικασίες κατά των υπευθύνων.

26. Η Γαλλική Κυβέρνηση, με την από 27 Απριλίου 1999, απάντησή της αμφισβητεί τις προβαλλόμενες παραβάσεις, ιδίως όσον αφορά την αλιεία σκουμπριού το 1996. Τονίζει ότι — αν και έλαβε όλα τα απαραίτητα μέτρα, μόλις προέκυψε από τις στατιστικές ότι κάποια ποσόστωση αλιευμάτων εξαντλήθηκε ή άρχιζε να εξαντλείται — ορισμένες περιπτώσεις υπεραλιεύσεως οφείλονται σε εκφορτώσεις στο εξωτερικό από σκάφη φέροντα γαλλική σημαία, οι οποίες κοινοποιήθηκαν καθυστερημένα στις γαλλικές αρχές, καθώς και στην εξακολούθηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων κατά το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της εκδόσεως και της εκτελέσεως της απαγορευτικής διατάξεως.

27. Δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό δεν διέλυσε, κατά την άποψη της Επιτροπής, τις υπόνοιες για παραβίαση της Συνθήκης, η Επιτροπή απηύθυνε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 αιτιολογημένη γνώμη στη Γαλλική Δημοκρατία. Παρόλο που η Γαλλική Κυβέρνηση, με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1999, δεν αμφισβήτησε τις υπερβάσεις των ποσοστώσεων αλιευμάτων — με εξαίρεση το σκουμπρί — που διαπίστωσε η Επιτροπή και παραδέχθηκε ότι η τότε ισχύουσα νομοθεσία δεν της επέτρεπε να απαγορεύσει έγκαιρα την αλιεία, τόνισε ότι από το 1998 εκδόθηκαν, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, υπουργικές αποφάσεις για τη προσωρινή απαγόρευση της αλιείας. Όσον αφορά την αιτίαση περί μη κινήσεως ποινικών ή διοικητικών διαδικασιών κατά των υπευθύνων, δήλωσε ότι επέλεξε ένα συλλογικό σύστημα διαχειρίσεως των ποσοστώσεων, που έθιγε από οικονομική και διοικητική άποψη τις οργανώσεις των παραγωγών που ευθύνονται για την υπεραλίευση.

Γ — *Τα αιτήματα των διαδίκων*

28. Οι δύο προσφυγές πρωτοκολλήθηκαν στις 13 Νοεμβρίου 2000 στη Γραμματεία του Δικαστηρίου.

Υπόθεση C-418/00

τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως,

29. Η Επιτροπή ζητεί

1) να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία,

— μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες εφαρμογής όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1991, 1992, 1993 και 1994,

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά του πλοιάρχου ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας για τις περιόδους αλιείας 1991, 1992, 1993 και 1994,

— μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί διατηρήσεως των αποθεμάτων με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση των εκφορτώσεων και της καταγραφής των αλιευμάτων,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 [9], τα άρθρα 1 και 11, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 [10], τα άρθρα 2, 21, παράγραφοι 1 και 2, και 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 [11] και το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 [12],

— μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια για τις περιόδους αλιείας 1991, 1992, 1993 και 1994, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και μη απαγορεύοντας

2) να καταδικαστεί η Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

9 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3.
10 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 5.
11 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 8.
12 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 3.

Υπόθεση C-419/00

30. Η Επιτροπή ζητεί

1) να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία,

— μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες εφαρμογής όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1995 και 1996,

— μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί διατηρήσεως των αποθεμάτων με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση των εκφορτώσεων και της καταγραφής των αλιευμάτων,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια για τις περιόδους αλιείας για τις περιόδους 1995 και 1996, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και μη απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως,

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά του πλοιάρχου ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1995 και 1996,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 [13] και τα άρθρα 2, 21 και 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 [14], σε συνδυασμό με τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3362/94 [15] και 3074/95 [16].

2) να καταδικαστεί η Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

31. Στο υπόμνημα αντικρούσεώς της η Γαλλική Δημοκρατία παρέλειψε να υποβάλει ρητό αίτημα. Ζητεί μόνον από το Δικαστήριο «να ερευνήσει το αντικείμενο και το βάσιμο

13 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 13.

14 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 8.

15 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1994, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1995, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται (ΕΕ 1994, L 363, σ. 1).

16 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1996, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται (ΕΕ 1995, L 330, σ. 1).

των προσφυγών υπό το πρίσμα της κοινής αλιευτικής πολιτικής».

## IV — Νομική αξιολόγηση

32. Με το υπόμνημά της απαντήσεως η Επιτροπή ζήτησε να μη ληφθεί υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας, λόγω μη τηρήσεως των τυπικών προϋποθέσεων του άρθρου 40, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

33. Το πρόβλημα αυτό είχε τεθεί ήδη στην υπόθεση C-333/99 [17], χωρίς όμως να χρειαστεί να λάβει θέση επ' αυτού το Δικαστήριο.

34. Στην προκειμένη περίπτωση μη λήψη υπόψη του γαλλικού υπομνήματος αντικρούσεως φαίνεται — ανεξάρτητα από το ζήτημα της νομίμου βάσεως — δυσανάλογη σε σχέση με την προστασία των δικαιωμάτων του αμυνομένου. Ο γενικός εισαγγελέας Alber πρότεινε, στην υπόθεση C-333/99, να συναχθεί από την ύπαρξη άμυνας αίτημα για απόρριψη των προσφυγών. Προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να ερμηνεύσει υπό την έννοια αυτή το υπόμνημα αντικρούσεως.

17 — Βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Alber στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2), σκέψη 26.

*A — Επί του παραδεκτού των προσφυγών*

### 1. Ισχυρισμοί των διαδίκων

35. Η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβητεί, στο κοινό για τις δύο υποθέσεις υπόμνημά της αντικρούσεως, το παραδεκτό και των δύο προσφυγών, επισημαίνοντας ότι οι προσφυγές αποσκοπούν προφανώς σε μια καταρχήν καταδίκη της Γαλλίας, παρά τις συνεχείς προσπάθειες αυτό του κράτους μέλους.

### 2. Αξιολόγηση

36. Το Δικαστήριο έλαβε ήδη θέση επί του ισχυρισμού αυτού στην υπόθεση C-333/99 [18].

37. Στη σκέψη 23 της αποφάσεώς του το Δικαστήριο υπενθυμίζει ως εξής την πάγια νομολογία του σχετικά με το παραδεκτό των προσφυγών λόγω παραβιάσεως της Συνθήκης:

18 — Στην υπόθεση εκείνη ο χρόνος που μεσολάβησε μεταξύ των ληθεισών παραβιάσεων της Συνθήκης και της δικαστικής διαδικασίας δημιουργούσε πάντως πρόσθετες αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό.

«Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της που απορρέουν από τα άρθρα 211 ΕΚ και 226 ΕΚ, η Επιτροπή δεν οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προς άσκηση της προσφυγής, διότι έχει, προς το γενικό κοινοτικό συμφέρον, αυτεπαγγέλτως ως αποστολή να μεριμνά για την ορθή εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης από τα κράτη μέλη και να επιδιώκει την αναγνώριση ενδεχόμενων παραβάσεων των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη, προκειμένου να τίθεται τέρμα στις παραβάσεις αυτές (βλ. αποφάσεις της 4ης Απριλίου 1974, 167/73, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1974, σ. 179, σκέψη 15, της 11ης Αυγούστου 1995, C-431/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1995, σ. I-2189, σκέψη 21, και της 9ης Νοεμβρίου 1999, C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1999, σ. I-7773, σκέψη 59).»

38. Από τη νομολογία αυτή προκύπτει το παραδεκτό και των δύο προσφυγών.

Β — *Επί του βασίμου των προσφυγών*

1. Μη καθορισμός των κατάλληλων λεπτομερειών για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων

Ισχυρισμοί των διαδίκων

39. Και στις δύο υποθέσεις η Επιτροπή ζητεί να διαπιστωθεί ότι συντρέχει παραβίαση της Συνθήκης, μεταξύ άλλων, λόγω του μη καθορισμού των κατάλληλων λεπτομερειών για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν για το οικείο χρονικό διάστημα στη Γαλλική Δημοκρατία [19].

40. Στο δικόγραφο όμως των προσφυγών το σημείο αυτό δεν εξετάζεται αυτοτελώς, αλλά σε συνδυασμό με την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 ή του άρθρου 9, παράγραφος 2, και των αντίστοιχων εκτελεστικών τους διατάξεων.

41. Η Επιτροπή ακολούθησε την ίδια όπως στην υπόθεση C-333/99 [20].

42. Στην αιτιολογημένη γνώμη που εξέδωσε η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι γαλλικές αρχές — παραβαίνοντας τις υποχρεώσεις που υπέχουν από τα άρθρα 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 (υπόθεση C-418/00), 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92 (υποθέσεις C-418/00 και C-419/00) καθώς και 21 του κανονισμού 2847/93 (υπόθεση C-419/00) — δεν καθόρισαν προφανώς τις κατάλληλες λεπτομέρειες, ανάλογα με το είδος της αλιείας, όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων. Κατά την άποψη της Επιτροπής, θα ήταν απαραίτητοι ειδικοί όροι χρησιμοποιήσεως εκείνων των ποσοστώσεων που εξαντλήθηκαν κατά τους τελευταίους εκάστοτε πέντε μήνες των ετών 1991 έως 1996, διότι οι όροι αυτοί ενισχύουν τους

19 — Βλ. όπ.π. σκέψεις 29 επ.

20 — Βλ. μόνον τις σκέψεις 28 και 38 της αποφάσεως της 1ης Φεβρουαρίου 2001 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2).

ελέγχους του ρυθμού χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων και συνεπώς θα μπορούσαν να διευκολύνουν την έγκαιρη απαγόρευση της αλιείας.

Εκτίμηση

43. Προτείνω αυτός ο λόγος προσφυγής να εξετασθεί μαζί με τον λόγο προσφυγής που αφορά την έλλειψη μέτρων ελέγχων [21].

2. Έλλειψη μέτρων ελέγχου

Ισχυρισμοί των διαδίκων

44. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, σε συνδυασμό με τα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 11 του κανονισμού 2241/87 (στην υπόθεση C-418/00), 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92 (υποθέσεις C-418/00 και C-419/00) 2 και 21 του κανονισμού 2847/93 (στην υπόθεση C-419/00).

45. Πρώτον, οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν επαρκώς διαφοροποιημένα και αποτελεσματικά μέτρα διαχειρίσεως των ποσοστώσεων αλιείας [22]. Δεύτερον δεν άσκησαν επαρκή έλεγχο των αλιευτικών και των σχετικών με αυτές δραστηριοτήτων· τέλος, δεν επιθεώρησαν καταλλήλως τα αλιευτικά σκάφη και τις δραστηριότητες εκφορτώσεως, πωλήσεως και αποθηκεύσεως των αλιευμάτων. Κατά την άποψη της Επιτροπής, τα αποτελεσματικά μέτρα ελέγχου θα καθιστούσαν δυνατή την τήρηση των ποσοστώσεων και την έγκαιρη απαγόρευση της αλιείας.

46. Η Επιτροπή επισημαίνει ιδίως ότι οι υπερβάσεις των ποσοστώσεων, που προκύπτουν από τους συνημμένους στα δύο έγγραφα οχλήσεως πίνακες, αποδεικνύουν ότι οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν έγκαιρα τα απαραίτητα μέτρα ελέγχου για να αποφύγουν τις υπερβάσεις των ποσοστώσεων που είχαν χορηγηθεί για τα αναφερόμενα στα έγγραφα αυτά είδη. Επικαλούμενη την απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1989, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής [23], η Επιτροπή θεωρεί ότι στο κράτος μέλος εναπόκειται, αν αντιμετωπίζει πρακτικές δυσκολίες εφαρμογής μηχανισμού αποτελεσματικού ελέγχου, να τις υπερπηδήσει λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα.

47. Στο υπόμνημά της αντικρούσεως, η Γαλλική Κυβέρνηση αναφέρει καταρχάς ότι, παρά τη βελτίωση της διαχειρίσεως των

21 – Βλ. κατωτέρω τίτλο αριθ. 2.

22 – Βλ. όπ.π. σκέψη 42.

23 – Απόφαση C-262/87 (Συλλογή 1989, σ. 225).

εθνικών ποσοστώσεων, εξακολουθεί να υφίσταται, όπως και προηγουμένως, πρόβλημα όσον αφορά τις γαλλικές εκφορτώσεις στο εξωτερικό. Το γεγονός ότι οι γαλλικές αρχές ενημερώνονται με καθυστέρηση για τις εκφορτώσεις αυτές μπορεί να οδηγήσει σε υπέρβαση των ποσοστώσεων.

48. Η Επιτροπή απαντά ότι οι εθνικές αρχές πρέπει να διαθέτουν ένα «μέσο» για να ενημερώνονται άμεσα όσον αφορά αλιεύματα που εκφορτώνονται από πλοία με γαλλική σημαία στο εξωτερικό. Σύμφωνα με το σημείο 4.2.2 του παραρτήματος IV του κανονισμού (ΕΟΚ) 2807/83 [24], οι κυβερνήτες είναι υποχρεωμένοι να αποστέλλουν στις γαλλικές αρχές το πρωτότυπο του ημερολογίου πλοίου καθώς και το πρωτότυπο της δηλώσεως εκφορτώσεως εντός προθεσμίας 48 ωρών, κατ' ανώτατο όριο, υπολογιζόμενης από το πέρας της εκφορτώσεως. Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν παρέσχε πληροφορίες ως προς σχετικούς ελέγχους.

49. Όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1996, η Γαλλική Κυβέρνηση αμφισβητεί μόνον την προβαλλόμενη από την Επιτροπή υπέρβαση όσον αφορά το σκουμπρί. Επικαλείται σχετικά τους ελαστικούς κανόνες μεταφοράς μεταξύ των ανατολικών και των δυτικών ζωνών όσον αφορά τα αλιεύματα του σκουμπριού σύμφωνα με τον κανονισμό 3074/95. Συνοπτικά ένα τμήμα της ποσότητας συνολικού αλιεύματος των δυτικών ζωνών (αντιστοιχεί σε 65 000 τόνους) μπορεί, κατά το τελευταίο τέταρτο του εκάστοτε έτους, να αλιευθεί στις ζώνες CIEM II a (ζώνη ΕΚ), III a, III b, c, d, και IV που ανήκουν στις ανατολικές ζώνες.

50. Οι κανόνες αυτές επιτρέπουν στους Γάλλους αλιείς να αλιεύουν πλέον της εθνικής ποσοστώσεως στις ανατολικές ζώνες μέχρι 2 770 τόνους σκουμπριού στη Βόρεια Θάλασσα. Απ' αυτό προκύπτει ότι η διαφορά μεταξύ της πραγματικής ποσότητας αλιεύματος και της ποσοστώσεως των 1 270 τόνων οφείλεται, ως προς τους 2 770 τόνους, στην ελαστικότητα και συνεπώς δεν συνιστά υπέρβαση.

51. Η Επιτροπή επισημαίνει εντούτοις, ότι παρά τους ελαστικούς κανόνες, υπήρξε υπέρβαση της συνολικής ποσοστώσεως αλλά δεν γνωστοποιήθηκαν μέτρα κατά των υπεύθυνων γι' αυτό.

52. Περαιτέρω η Γαλλική Κυβέρνηση αμφισβητεί την προβαλλόμενη υπέρβαση ποσοστώσεως για τη ρέγγα στις ζώνες V b, VI a N και VI b. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι στηρίχθηκε στα αριθμητικά στοιχεία που κοινοποίησαν οι γαλλικές αρχές σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 2847/93. Δεν μπορεί να λάβει υπόψη αριθμητικά στοιχεία που της κοινοποιήθηκαν από τις γαλλικές αρχές το πρώτον μετά την πάροδο πολλών ετών.

24 — Κανονισμός της Επιτροπής της 22ας Σεπτεμβρίου 1983, για τον καθορισμό των ειδικών λεπτομερειών που αφορούν την καταγραφή πληροφοριών σχετικά με τα αλιεύματα των κρατών μελών (ΕΕ 1983, L 276, σ. 1).

53. Τέλος, η Γαλλική Κυβέρνηση τονίζει ότι κατέβαλε προσπάθεια να μειώσει τις υπερβάσεις, οπότε σημειώθηκε και μια τάση σαφούς μειώσεως όσον αφορά τις υπερβάσεις ποσοστώσεων μεταξύ 1988 και 1999.

Αξιολόγηση

54. Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι οι υπέρβαση των ποσοστώσεων που επικαλείται η Επιτροπή δεν αμφισβητήθηκαν κατ' ουσίαν, όπως συνέβη και στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας [25]. Η εκτίμηση αυτή δεν μεταβάλλεται από τους ισχυρισμούς της Γαλλίας όσον αφορά τα αλιεύματα σκουμπριού κατά την περίοδο αλιείας 1996. Για την περίοδο αλιείας 1996, η Επιτροπή προβάλλει αιτιάσεις για τρεις περαιτέρω υπερβάσεις ποσοστώσεων. Η Γαλλική Κυβέρνηση όμως δεν υποστήριξε, τουλάχιστον βασίμως, στο σημείο αυτό ότι η καθ' υπέρβαση ποσότητα αλιεύθηκε σε ζώνες που αποτελούν αντικείμενο των ελαστικών μέτρων. Πέραν αυτού, πρέπει να συμφωνήσει κανείς με την Επιτροπή, όσον αφορά τις ρέγγες, ότι δεν είναι υποχρεωμένη να λάβει υπόψη αριθμητικά στοιχεία που της γνωστοποιούνται το πρώτον κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, διότι η κοινοποίηση των ποσοτήτων των αλιευμάτων προς την Επιτροπή πρέπει να γίνει εντός συγκεκριμένης προθεσμίας [26].

55. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι για πολλά αποθέματα οι εκφορτώσεις συνεχίστηκαν και μετά την εθνική απόφαση για τη διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων.

56. Ούτε η επανάληψη των υπερβάσεων των ποσοστώσεων κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα αμφισβητήθηκε κατ' ουσίαν. Για τις περιόδους αλιείας 1991 έως 1994, η Επιτροπή προβάλλει αιτίαση για δύο έως τέσσερις υπερβάσεις ποσοστώσεων κατ' έτος, και για τα δύο επόμενα έτη για τέσσερις ή αντιστοίχως για επτά. Η Γαλλική Δημοκρατία περιορίζεται στην επίκληση των προσπαθειών της και της, κατά την άποψή της, τάσεως βελτιώσεώς της εκ μέρους της διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων. Ως προς αυτό το Δικαστήριο έχει, στην απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 2001 [27], επισημαίνει: «οι προσπάθειες βελτιώσεως, μολονότι οδήγησαν σε μείωση των υπερβάσεων των ποσοστώσεων, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τις διαπιστωθείσες παραβάσεις».

57. Η αιτίαση αυτή δεν αποδυναμώνεται ούτε με την επίκληση, εκ μέρους της Γαλλικής Κυβερνήσεως, της δυσκολίας στατιστικής καταγραφής των εκφορτώσεων που γίνονται στην αλλοδαπή. Ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι οι γαλλικοί ισχυρισμοί όσον αφορά τις αιτίες υπερβάσεως ποσοστώσεως είναι αβάσιμη, η Επιτροπή ορθά τονίζει ότι η κοινοτική ρύθμιση έλαβε υπόψη το πρόβλημα αυτό, προβλέποντας ιδιαίτερες υποχρεώσεις ενημερώσεως στην περίπτωση εκφορτώσεων που λαμβάνουν χώρα στην αλλοδαπή. Ακόμη και αν οι επανειλημμένες υπερβάσεις ποσοστώσεων οφείλονται σε εκφορτώσεις που έλαβαν χώρα στην αλλοδαπή, η Γαλλική Δημοκρατία ήταν υποχρεωμένη να ελέγχει την τήρηση αυτών των υποχρεώσεων ενημε-

25 — Απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2.

26 — Άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 2847/93.

27 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 36.

ρώσεως. Η επανάληψη όμως υποδηλώνει ότι αυτό δεν επιτεύχθηκε. Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι σε διαδικασία λόγω παραβιάσεως της Συνθήκης η αιτία της παραβιάσεώς της δεν μπορεί καταρχήν, κατά πάγια νομολογία, να ασκεί επιρροή [28].

58. Οι νέες κοινοτικές διατάξεις δεν τροποποίησαν ουσιωδώς τις υποχρεώσεις επιθεωρήσεως και ελέγχου των κρατών μελών.

59. Η υπεραλίευση δεν ήταν συνεπώς προφανώς δυνατή παρά μόνο λόγω του ότι οι γαλλικές αρχές παρέβησαν τις υποχρεώσεις ελέγχου που υπέχουν [29].

60. Απ' όλα τα προηγούμενα προκύπτει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να καθορίσει τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1996 και παραλείποντας να εποπτεύσει, με επαρκείς ελέγχους των αλιευτικών δραστηριοτήτων και με κατάλληλη επιθεώρηση των εκφορτώσεων και της καταγραφής των αλιευμάτων, την τήρηση των κοινοτικών διατάξεων περί διατηρήσεως των αποθεμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, καθώς και το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92, και το άρθρο 2 του κανονισμού 2847/93.

3. Καθυστερημένη διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων

Ισχυρισμοί των διαδίκων

61. Η Επιτροπή, επικαλούμενη την απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας [30], θεωρεί ότι η Γαλλία παρέβη το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, κάθε κράτος μέλος πρέπει να καθορίζει, βάσει των πληροφοριών που διαθέτει σχετικά με τις ποσότητες των αλιευμάτων, την προβλεπόμενη ημερομηνία της εξαντλήσεως της ποσοστώσεως και να λαμβάνει εγκαίρως τα απαραίτητα μέτρα ώστε να απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή τις αλιευτικές δραστηριότητες. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η ανάλυση αυτή μπορεί να μεταφερθεί, ενόψει της παρόμοιας διατυπώσεως, στη διάδοχο διάταξη του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2847/93.

62. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η απόφαση των γαλλικών αρχών για διακοπή των αλι-

28 — Βλ. την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2), σκέψη 36, και την προπαρατεθείσα απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1998, C-71/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-5991, σκέψη 15).

29 — Βλ. επίσης την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2), σκέψη 35.

30 — Απόφαση C-52/95 (Συλλογή 1995, σ. I-4443).

ευτικών δραστηριοτήτων ελήφθη με ιδιαίτερη καθυστέρηση, διότι σε πολλές περιπτώσεις εκδόθηκε, το πρώτον, δύο ή τρείς μήνες μετά την υπέρβαση των ποσοστώσεων που είχαν καθορισθεί.

63. Σύμφωνα με τους γαλλικούς ισχυρισμούς, τα αριθμητικά στοιχεία που επικαλούνται οι εθνικές αρχές στηρίζονται στις πληροφορίες της μηνιαίας εκθέσεως προς την Επιτροπή σχετικά με τις αλιευτικές δραστηριότητες, που της δίνει τη δυνατότητα να εκδίδει αποφάσεις περί απαγορεύσεως της αλιείας. Εκτός αυτού τα σχετικά με την αλιεία στοιχεία που αφορούν συγκεκριμένο μήνα δεν είναι διαθέσιμα πριν από τη δέκατη ημέρα του επομένου μήνα.

64. Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει περαιτέρω ότι δεν ανέμεινε να εξαντληθούν οι αλιευτικές ποσοστώσεις για να εκδώσει αποφάσεις περί απαγορεύσεως της αλιείας. Σύμφωνα όμως με το γαλλικό δίκαιο, μεσολαβεί προθεσμία δεκαπέντε ημερών μεταξύ της αποφάσεως για την απαγόρευση και της θέσεώς της σε ισχύ με δημοσίευση στη *Journal officiel de la République française*. Οι υπερβάσεις οφείλονται στη συνέχιση των αλιεύσεων κατά το διάστημα αυτό. Όταν διαπιστώθηκε ότι η προθεσμία αυτή ήταν υπερβολικά μεγάλη, κινήθηκε διαδικασία κατεπείγοντος για να μειωθεί η προθεσμία αυτή σε έξι ημέρες.

65. Σ' αυτό η Επιτροπή αντιτάσσει ότι εναπόκειται στο κράτος μέλος, κατά τον καθορισμό της θέσεως σε ισχύ, να λάβει υπόψη την πάροδο χρόνου μεταξύ της εκδόσεως της απαγορεύσεως της αλιείας αποφάσεως και της πραγματικής εφαρμογής της με κοινοποίηση. Απ' αυτό συνάγει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να απαγορεύσει προσωρινά τις αλιευτικές δραστηριότητες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2847/93.

## Αξιολόγηση

66. Στην απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 2001, το Δικαστήριο υπενθύμισε τη μέχρι τώρα νομολογία του σχετικά με τη σημασία της έγκαιρης διακοπής των αλιευτικών δραστηριοτήτων [31].

67. Η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στη Γαλλική Δημοκρατία ότι δεν διέταξε ή διέταξε καθυστερημένα την προσωρινή απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Τα παρεχόμενα από την Επιτροπή στοιχεία ουδόλως αμφισβητήθηκαν. Κατά συνέπεια, μπορεί να γίνει δεκτό ότι κατά τις επίδικες αλιευτικές περιόδους η προσωρινή απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων δεν διατάχθηκε καθόλου ή διατάχθηκε καθυστερημένα στις περιπτώσεις που αναφέρει η Επιτροπή.

68. Και στο σημείο αυτό πρέπει να τονισθεί ότι οι νέες κοινοτικές διατάξεις δεν τροποποίησαν ουσιωδώς, ως προς το ζήτημα αυτό, τη νομική κατάσταση.

31 – Προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας στην υποσημείωση 2, σκέψεις 39 και 45.

69. Στο μέτρο που η Γαλλική Δημοκρατία επικαλείται τεχνικές δυσκολίες ή τις προθεσμίες δημοσιεύσεως των υπουργικών αποφάσεων, αρκεί επίσης να γίνει επίκληση της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου που αναφέρθηκε [32].

70. Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να απαγορεύσει προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη Γαλλία κατά τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1994 ή 1995 και 1996, μολονότι θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία σε μεμονωμένες περιπτώσεις, όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2847/93.

4. Έλλειψη ποινικών ή διοικητικών κυρώσεων

Ισχυρισμοί των διαδίκων

71. Επικαλούμενη επίσης την απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας [33], η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους είναι υποχρεωμένες να κινήσουν ποινική ή διοικητική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή το άρθρο 2 του κανονισμού 2847/93, κατά των υπευθύνων σε περίπτωση που δεν τηρούνται οι διατάξεις που αφορούν τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτό δεν τροποποιήθηκε με τη ρύθμιση του άρθρου 31 του κανονισμού 2847/93.

72. Στο σημείο αυτό η Επιτροπή αναφέρεται ιδίως στο άρθρο 31, παράγραφος 2, του κανονισμού 2847/93 [34].

73. Με αφετηρία τη μη λήψη υπόψη των γαλλικών ισχυρισμών σχετικά με τη αδυναμία ευρέσεως των εκθέσεων προς απόδειξη της κινήσεως διαδικασιών για την επιβολή κυρώσεων κατά των ενώσεων παραγωγών, η Επιτροπή συμπεραίνει ότι οι γαλλικές αρχές δεν κίνησαν τις απαραίτητες διαδικασίες.

74. Η Γαλλική Κυβέρνηση διακρίνει μεταξύ των — διοικητικού δικαίου — κυρώσεων κατά των ενώσεων παραγωγών και των — ποινικού δικαίου — ακυρώσεων κατά των αλιέων. Οι κυρώσεις κατά των ενώσεων παραγωγών, στις οποίες έχει

32 — Βλ. όπ.π. στο σημείο 61 και υποσημείωση 30.

33 — Προαπαρατεθείσα απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995, στην υποσημείωση 30.

34 — Βλ. όπ.π., σκέψη 16.

μεταβιβαστεί η διαχείριση των εθνικών ποσοστώσεων, είναι οικονομικής φύσεως, στο μέτρο που, μόλις εξαντληθεί η υποποσόστωση που έχει χορηγηθεί στην οικεία ένωση, η ποσότητα που αντιστοιχεί στην υπέρβαση λαμβάνεται υπόψη το επόμενο έτος κατά τον καθορισμό του τρόπου κατανομής της εθνικής ποσοστώσεως μεταξύ των ενώσεων παραγωγών.

75. Η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτά τα μέτρα δεν είναι επαρκή, διότι η Γαλλική Κυβέρνηση δεν μπορεί να ελευθερωθεί από τις κοινοτικού δικαίου υποχρεώσεις της όσον αφορά τις κυρώσεις κατά μεμονωμένων αλιέων μεταβιβάζοντας τη διαχείριση των ποσοστώσεων σε ενώσεις παραγωγών και θεωρώντας τις ενώσεις αυτές υπεύθυνες για ενδεχόμενες υπερβάσεις. Περαιτέρω το συλλογικό σύστημα με τις ενώσεις παραγωγών δεν μπορεί να αντικαταστήσει τις πραγματικές κυρώσεις, κατά την έννοια του άρθρου 31 του κανονισμού 2847/93.

76. Η Γαλλική Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι τα μέτρα αυτά είναι ανεπαρκή, ιδίως όταν η υπέρβαση της εθνικής ποσοστώσεως οφείλεται σε υπέρβαση μιας υποποσοστώσεως. Για τον λόγο αυτό προτάθηκε ένα σχέδιο κανονιστικής πράξεως που καθορίζει λεπτομερώς τις κυρώσεις κατά των ενώσεων παραγωγών που είναι κατ' ιδίαν υπεύθυνες για τις υπερβάσεις ποσοστώσεων. Ως προς αυτό η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς τα οριζόμενα στο άρθρο 38, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2847/93, το σχέδιο αυτό δεν της κοινοποιήθηκε.

77. Όσον αφορά τις επιβλητέες στους αλιείς ποινικές κυρώσεις, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η μεταβολή των ποσοτήτων αλιευμάτων μετά την απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων δεν οφείλεται σε παράνομη συνέχιση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, αλλά σε στατιστικές διορθώσεις των αλιευμάτων που αλιεύθηκαν πριν την απαγόρευση.

78. Προσθέτει ότι οι ποινικές κυρώσεις προϋποθέτουν δημοσιευμένη στην εθνική Επίσημη Εφημερίδα απόφαση του αρμόδιου υπουργού για διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων για το εκάστοτε είδος στη ζώνη αλιείας, καθώς και διαπίστωση της παρανομίας, στην ανοικτή συνήθως θάλασσα, από εντεταλμένο υπάλληλο.

79. Επικαλούμενη τη σκέψη 52 της αποφάσεως της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας [35], η Επιτροπή επισημαίνει ότι η παρανομία μπορεί να διαπιστωθεί εντός

35 — Προαναφερθείσα στην υποσημείωση 2.

λιμένα, ιδίως κατά την εκφόρτωση ή τη μεταφόρτωση αλιευμάτων.

Αξιολόγηση

80. Στην υπόθεση C-333/99, Επιτροπή κατά Γαλλίας (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001), το Δικαστήριο συνήγαγε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 από το γεγονός ότι από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 προκύπτει άμεσα υποχρέωση κινήσεως ποινικών ή διοικητικών διαδικασιών κατά των υπευθύνων, ενώ η Γαλλική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι εισήγαγε, το πρώτον, το 1997 — σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 847/96 [36] — μηχανισμό διοικητικών κυρώσεων για τις υπερβάσεις ποσοστώσεων [37].

81. Αυτός ο γαλλικός ισχυρισμός στην υπόθεση C-333/99 πρέπει να ληφθεί υπόψη όσον αφορά το βάσιμο των επιχειρημάτων της Γαλλίας στις παρούσες υποθέσεις.

82. Όσον αφορά τις περιόδους αλιείας 1991 έως 1994, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν αμφισβητείται κατ' ουσίαν η έλλειψη κυρώσεων ποινικού δικαίου.

83. Στο μέτρο αυτό, δεν λαμβάνονται υπόψη οι ισχυρισμοί της Γαλλίας όσον αφορά τις προϋποθέσεις ποινικής διώξεως σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Ως προς το ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας ότι, « [...] κατά πάγια νομολογία, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξεως, προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από κανόνες του κοινοτικού δικαίου [...]» [38].

84. Όσον αφορά τις διοικητικές κυρώσεις, το συλλογικό σύστημα διαχειρίσεως των ποσοστώσεων δεν φαίνεται κατάλληλο για την ικανοποίηση των κοινοτικού δικαίου απαιτήσεων σχετικά με την κύρωση για υπερβάσεις των ποσοστώσεων. Πράγματι το σύστημα αυτό περιορίζεται στο να αφαιρεί την ποσότητα που υπεραλίευσε μια συγκεκριμένη ένωση παραγωγών από τη μελλοντική της υποποσόστωση. Με τον τρόπο αυτό, δεν παρακινείται η υπεύθυνη για την εκάστοτε υπεραλίευση ένωση παραγωγών σε τήρηση της υποποσοστώσεως που της αναλογεί: η υπεραλίευση παραμένει για την ένωση αυτή αρχικά χωρίς δυσμενείς επιπτώσεις. Έτσι, δεν εμποδίζεται ούτε η επανάληψη, διότι η αφαίρεση μπορεί να επαναληφθεί κατά βούληση. Εάν η συνολική

36 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 1996, περί θεσπίσεως συμπληρωματικών όρων για την ετήσια διαχείριση των TAC και των ποσοστώσεων (ΕΕ 1996, L 115, σ. 3).

37 — Βλ. την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2), σκέψεις 49 επ.

38 — Όπ.π., σκέψη 54.

αφαίρεση εξαντλήσει σε συγκεκριμένη περίοδο αλιείας την υποποσόστωση πριν την έναρξη των αλιευτικών δραστηριοτήτων, το σύστημα δεν εξασφαλίζει ότι θα εμποδιστεί η άσκηση της δραστηριότητας από την οικεία ένωση παραγωγών.

85. Εξάλλου, η Γαλλική Κυβέρνηση ρητώς αναγνώρισε, στην υπόθεση C-333/99, ότι εισήγαγε μηχανισμό διοικητικών κυρώσεων, για πρώτη φορά, το 1997.

86. Όσον αφορά τις περιόδους αλιείας 1995 και 1996, πρέπει γενικώς να παρατηρηθεί ότι με το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93 ενισχύθηκαν οι υποχρεώσεις των κρατών μελών όσον αφορά τις επιβλητέες κυρώσεις, στο μέτρο που οι κυρώσεις αυτές πρέπει πλέον να είναι ικανές «να στερήσουν όντως τους υπεύθυνους από τα οικονομικά οφέλη της παράβασης ή να παράγουν αποτελέσματα ανάλογα με τη σοβαρότητα των παραβάσεων αυτών, ούτως ώστε να αποτρέψουν πράγματι περαιτέρω παραβάσεις του ίδιου είδους».

87. Ορθά συνεπώς η Επιτροπή θεωρεί το γαλλικό σύστημα ως ανεπαρκές, ακόμη περισσότερο κατά το χρονικό αυτό διάστημα. Η συλλογική διαχείριση των ποσοστώσεων εμφανίζεται λιγότερο ως σύστημα κυρώσεων και περισσότερο ως σύστημα εκμεταλλεύσεως των ποσοστώσεων [39].

88. Απ' όλα τα προηγούμενα προκύπτει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1991 έως 1996, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93.

## V — Επί των δικαστικών εξόδων

89. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε και η Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα, επιβάλλεται να καταδικαστεί η Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

39 — Βλ., όπ.π., σκέψη 75.

## VI — Πρόταση

90. Για τους προαναφερθέντες λόγους προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

*στην υπόθεση C-418/00*

1) Η Γαλλική Δημοκρατία,

— παραλείποντας να καθορίσει τις κατάλληλες λεπτομέρειες εφαρμογής όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1994 και παραλείποντας κατά τα έτη αυτά να φροντίσει για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους,

— παραλείποντας, κατά τις αλιευτικές περιόδους 1991 έως 1994, να απαγορεύσει προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, αν και θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1991 έως 1994,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει i) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 ή από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 και το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93, ii) από το άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 ή το άρθρο 21, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 και iii) το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 ή από το άρθρο 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα·

*στην υπόθεση C-419/00*

1) Η Γαλλική Δημοκρατία,

— παραλείποντας να καθορίσει τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1995 και 1996 και παραλείποντας να φροντίσει κατά τα δύο έτη αυτά για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους,

— παραλείποντας, κατά τις αλιευτικές περιόδους 1995 και 1996, να απαγορεύσει προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, αν και θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1995 και 1996,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει i) από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 και το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93, ii) από το άρθρο 21, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 και iii) από το άρθρο 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.